

POÉTÁS NAGY ISTVÁN

Ebben a völgyben, itten élt a lelked,
 Ahol kis házak állnak egynehányan.
 (E völgyben mindig sok szép virág termett
 És virág nyílt a házak ablakában.)
 A lelked itten sokszor elmerengett
 Tavaszkor, nyárkor virágok kinyíltán,
 Bimbók feslése, tudom, neked tetszett,
 Poétás Nagy István.

És elnézted, hogy tavasz, nyár virágja
 Ott hull el, ahol nevelte a földje ;
 S vajjon mit érzett lelked, mikor látta,
 Hogy ez a völgy itt szépség temetője?!
 Mert néked is itt hullt el minden álmod
 S lelkednek több szép álma már nincs is tán —
 Nótákat írtál mindhiába, látod,
 Poétás Nagy István!

Paraszt kezed a földet egyre túrta
 S lelked nyitotta egyre sok virágját
 S hiába borult szépségekbe újra,
 Lelked kinyíltát soha meg nem látták!
 Pedig virág azért virul a kertben,
 Hogy emberszem gyönyörködjék kinyíltán —
 Fogjunk kezét mi szomorúan ketten
 Poétás Nagy István!

Szigethy Ferenc.